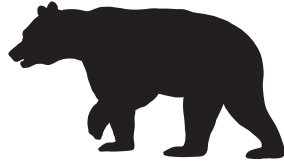

S Z Á N T Ó D Á N I E L

DORIAN

TÜNDEKARD

ALEXANDRA

VÁRATLAN ÚTITÁRS

– Induljunk azonnal – adta ki a parancsot Dorian, és megragadta Rowena lábát. A szeme sarkából észrevette a sokatmondó pillantást, amelyet a fiú küldött felé. – Mire vársz, Vukrah’?

– Sajnálom, de képtelenség, hogy eljussunk a Dryadalis-hegységbe.

– Miről beszélsz?

– Felgyújtották a Kirekesztettek hegyét. – A fiú a válla fölött a távoli hegycsúcsok felé mutatott. Dorian követte a kezét a pillantásával, és látta, hogy sűrű felhők gyűltek a bércek köré. Ahogy a szemét meresztgette, rájött, hogy azok nem felhők; túlságosan gyorsan haladtak, és csak felfelé. Ez képtelenség, gondolta. Bűntudat és féktelen harag keveredett benne. Csüggedtségében nem tudott szóhoz jutni.

– Bejutottak, és talán megölték őket – mondta Vukrah’ ki-mérten. – Előttünk és mögöttünk is ott vannak, és már tudják, hova tartunk. – Lesütötte a szemét. – Attól tartok, hogy ha tovább folytatjuk az utunkat a törpök felé, a karjaikba rohanunk.

Dorian idegesen markolta August. Dühében azt kívánta, bárcsak végre megadatna a lehetőség, hogy éles körülmények között is használhassa. – Ha így kell lennie, hát így lesz; a karjaikba rohanok – sziszegte gyűlölködő haraggal a hangjában. – Elegem van belőle, hogy folyton csak menekülünk, Vukrah’. És amúgy sincs más választásunk...

– Valóban nincs?

Dorian gyomra összeszűkül, ám ezúttal félelmében.

– Ha akarsz, elmehetsz, nem tartalak vissza. – Elszántan összefonta a karjait, de érezte, hogy a hangja elárulja az őszinte érzéseit.

Válaszul Vukrah'tett egy lépést előre, aztán földbe gyökerezett lábbal szótlanul a várost figyelte. Dorian látta rajta, hogy vívódik. Végül a fiú megszólalt:

– Belebámultam az arcába. – Nagyot nyelt. – Úgy hiszem... szóval láttam valamit, amit nem szabadott volna. Az elmém tudja, hogy csak képzelgés volt, a lidérc mágiája, hogy megtörjek, de egyszerűen képtelen vagyok kiúzni a fejből. – Megfordult, és ezúttal Dorianra szegezte a pillantását. – Veled tartok, de tudd, már nem bátorságomban, hanem félelmemben.

Dorian rezzenéstelen arccal nézett vissza rá.

– Nem érdekel, hogy milyen szándék vezérel ezen a veszedelmekkel teli úton, nekem csak az a fontos, hogy ott legyél mellettem, mikor eljön az idő.

Szinte egyszerre bólintottak. Dorian megragadta Vukrah' kezét, és keményen megszorította. Abban a pillanatban hidegen hagyta a gyomrában pulzáló félelem, mely a jövőjük bizonytalanságának okán az útjuk során fokozatosan erősödött; boldogságot érzett amiatt, hogy nem egyedül kell szembenéznie az ismeretlennel, hogy osztozhat a félelmein és aggályain. Ketten voltak. Vetett egy pillantást oldalra. Vagyis most már hárman.

– Szép dolog a barátság – jelentette ki szórakozottan Begónia, aki érdeklődve figyelte kettejük eszmecserejét –, de nem sokáig élvezhetitek, ha nem indulunk tovább rögvest. A keleti kapun hagytuk el a várost. Hamar rájönnek majd, hogy elloptuk a lovakat, és a nyomok alapján, mire kettőt pislantunk, már itt is lesznek. Talán el kellene hajtanunk az állatokat, és gyalog kellene továbbhaladnunk az ellenkező irányba. Úgy nyerhetünk egy kis időt.

– Nem vagyok hajlandó lemondani a lovakról – rázta meg a fejét Dorian. – Inkább találjanak rám hamarabb lóháton, semmint később gyalog, a semmi közepén.

– Azt hittem, a tündék egyenrangú félként tekintenek az állatokra – meresztett nagy szemeket a lány, majd közelebb lépett Dorianhoz, akit zavarni kezdett a lány kötekedő hanglétése. – Mióta ülik meg a lovakat?

– Amióta a szükség rávisz – felelte dacosan Dorian.

Begónia úgy nézett rá, mintha valamilyen torzszülött lenne. Dorian hátrálni kezdett, de a lány nem eresztette a pillantásával.

– Érdekes egy tünde vagy te, Efraim Dorian.

– Ezt már mondták páran.

– Akkor talán van benne némi igazság.

Dorian kezdett dühbejönni.

– Most azon tanakodunk, hogy milyen tünde vagyok, vagy elindulunk végre?

Begónia úgy mosolygott, mintha valami nagyon vicceset mondott volna.

– Később folytatjuk – felelte könnyed hangon, és megragadta Rowena lábát. – Na, gyere már segíteni!

Percek múltán lóháton nyargaltak dél felé, de Dorian nem tudott szabadulni a haragos érzéstől. *Mégis hogy gondolja, hogy a szorult helyzetükben ilyen nyílt célozgatásokkal sérteget? Ott kellett volna hagynom Ingalusban, és akkor megtudná, hogy milyen tünde vagyok.* Mintha a lány megsejtette volna, hogy milyen gondolatok járnak a fejében, pajkos mosollyal méregette. Dorian gyorsított a tempón, de Begónia is rákapcsolt; ha lemaradt, vele együtt lassított.

Végül Dorian felhagyott a próbálkozással, és cinikusan felhorkantott.

– Egyenrangú félként tekintek rá, a hátán ülve.

– Egy humoros tünde... – A lány önfeledten felkacagott.

– Nem így éltetek a képzeletemben. Hogy őszinte legyek, azt hittem, hogy ti amolyan kimért, megfontolt, unalmas nép vagytok, akik nem fecsérelik a szavakat felesleges viccekre.

– Ez nem vicc volt – mérgelődött Dorian.

– Ó, pedig annak jobb lett volna.

Begónia nem várta meg a választ, kettőt rántott a lován, és messze maga mögött hagyta Doriant. Vukrah'ügetett a tünde mellé. – Azt hiszem, tetszel neki.

Dorian elképedésében először fel sem fogta, hogy a fiú mit mond neki. Aztán amikor eljutott a tudatáig Vukrah'képtelen kijelentése, tátogott egy sort, és az arca lángvörösre gyúlt.

– Én? – Zavarában elnevette magát, és hevesen a fejét rázta. – Nem... nem, dehogy, az kizárt – hebegte. – Pont az ellenkezője igaz; szerintem nem kedvel engem túlságosan.

– Látszik, hogy ti ott tündeföldön sokat tudtok a világról, de vajmi keveset az emberekről.

– Ezzel meg mit akarsz mondani?

– A lányok úgy fejezik ki a szimpátiájukat, hogy csipkelődnek. Nem mindegyik, de úgy hiszem, ő pont az a fajta.

– De hát ő egy ember – fakadt ki Dorian. – És jóval fiatalabb nálam.

– Ó, pont te beszélsz a korról? A tündék számára a múltó évek mit sem számítanak; ti éltek a legtávolabb a lakott világban, örök fiatalok vagytok.

– Ez akkor is örültség – makacskodott Dorian. Elképzelnem sem tudta, hogy „úgy” nézzen a lányra, és most, hogy hátulról nézte Begónia távolodó alakját, kizártnak tartotta, hogy Vukrah’ meglátása helyes lenne. *Nem, ez valóban örültség.*

– A két faj keveredésére már volt példa a régmúltban – folytatta a fiú, pimasz mosollyal.

Dorian erre a kijelentésre érdeklődve felkapta a fejét.

– Talán tudsz konkrétumokat is?

Vukrah’ bólintott.

– Apám szerint alkalmanként, amikor a körülmények arra készítetik a lakott világot, a tündék és az emberek párokat alkotnak; ritka jelenség, és békeidőben nem igazán lehet ilyet látni vagy hallani, de ínséges helyzetekben az életösztön utat tör magának.

– Úgy hangzik, mintha kényszer szülte megoldás lenne.

– Talán az – értett egyet Vukrah’ –, talán nem. Én magam még sohasem voltam szemtanúja hasonlóknak, de apám szavában nem kételkedem.

– Nem én leszek az, aki példaként szolgáljak majd erre – makacskodott Dorian, de eljátszadozott a gondolattal, hogy milyen lehet a két faj keveredése. Megrázta a fejét, és ismét elismételte, hogy ez lehetetlenség.

– Azért csak várjuk ki a végét – felelte Vukrah’, és hasonlóképpen hagyta faképnél, mint Begónia. Mind a ketten elnyúltak a távolban. Dorian állt fel-alá mozgott. Hirtelen zavarni kezdte, hogy Vukrah’ furmányos éllel a hangjában azt találta mondani, hogy „még sohasem voltam szemtanúja hasonlóknak”. Mintha arra utalt volna, hogy ez a közeljövőben megváltozhat. Megsimogatta a ló hátát, és érezte, hogy előnti a pír

az arcát. Még szerencse, hogy ezek ketten nem látják. Az esze mást súgott, mint a szíve. Tündékre nem jellemző halk káromkodás hagyta el a száját. Örület és képtelenség! Nem fogja hagyni, hogy Vukrah' telebeszélje a fejét. Két lépés távolság a lánytól, és egy a fiútól. Abból baj nem lehet.

Azzal ő is utánuk nyargalt.